

Tuuli Kivijoki

KUULAITA
KESÄÖITÄ
LEMMENLAHDELLA

KARISTO
HELSINKI

© Tuuli Kivijoki ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50057-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

I

– Noin, nyt saa luvan riittää!

Kaisa punnersi ylös, riisui hansikkaat ja pyyhkäisi puuvillahousuihin tarttuneet multakokkareet. Urakka oli ottanut koville, mutta lopputulos oli vaivan arvoinen. Rivitalokaksion piha alkoi hiljalleen näyttää siltä mitä Kaisa oli mielessään visualisoinut: idylliseltä puutarhalta.

Kaksi isoa saviruukkua olivat aavistuksen verran liian lähekkäin, ja Kaisa siirsi niitä erilleen toisistaan. Orvokit ja pelargoniat ja lobeliat sovittelivat juuriaan sopuisasti yhteen, väriä ainakin oli riittävästi. Kahden tehoneliön kokoinen minikasvimaa oli saanut huomiinsa muutaman istutussipulin, joiden varsista saisi napsittua ruokiin väriä ja makua, sekä salaatin, persiljan ja tillin siemeniä. Lukuisat yrtintaimet asuttivat sekalaisessa kokoelmassa sieltä täältä haalittuja ruukkuja, joista osassa oli halkeamia tai pala lohjennut reunasta. Tarkoituksena oli luoda rustiikki tunnelma, sellainen jossa vajavaiset osat muodostivat yhdessä täydellisen kokonaisuuden, ja mielestään Kaisa oli onnistunut siinä.

Hän lakaisi terassin ja tarkasteli lopputulosta tyytyväisenä. Kyllä hän osasi, kun halusi.

Vielä pari viikkoa aiemmin rivitalokaksion takapiha oli ollut surkea näky. Kukkapenkissä rehotti pelkkiä rikka-ruohoja, puisen terassin valttaukset olivat hiutuneet olemattomiin, nurmikko oli paikoin sammalen vallassa, paikoin

multapinnalla, nyt se oli sentään haravoitu niin että ruohonjuuret saivat ilmaa.

Terassi oli saanut suojäkäsittelyn ja rikkaruohot kyytiä, tilalle oli tullut monivuotisia perennoja ja tuoksuköynnös-kuusaman taimi. Kunhan se lähivuosina alkaisi kukkia, sen ihana tuoksu ilahduttaisi alkukesän iltoina.

Kaisa hengitti syvään keväistä ilmaa, ja katse hakeutui pihan perukoilla olevaan koivuun. Se ei ollut liian suuri varjostamaan lännen suuntaan antavaa ikkunarivistöä, mutta oli riittävän kookas pikkulintujen pesäntekoon. Siitä lähtien kun lumipeitteeseen oli ilmestynyt yhä vain laajenevia päiviä, Kaisa oli käynyt tutkimassa koivun silmuja. Vielä ne antoivat odottaa itseään.

Ostettuaan asunnon alkuvuodesta Kaisa oli heti alkanut suunnitella, miten pihalle tulisi istutuksia, suihkulähde tai jopa pieni lampi sammakoille. Niiden kurnutusta olisi niin lystikästä kuunnella leutoina kesäiltoina!

Vaikeammin toteutettavia haaveita oli tässä vaiheessa syytä suitsia, joka tapauksessa pihasta tulisi oikea puutarha ja Kaisan yksityinen keidas, jonka hiljaisuudesta hän nauttisi kiireisten työpäivien jälkeen. Koulusihteerin työ Lemmenlahden yhdistetyssä ala- ja yläkoulussa oli hetkittäin hektistä, ajoittain sentään rauhallisempaa, mutta parinsadan lapsen opinahjosta ei takuuvarmasti ääntä puuttunut.

Kaisa piti kovasti työpaikastaan, jossa oli aloittanut edellisenä syksynä. Nyt lukuvuosi lähestyi loppuaan ja kesäloma alkuaan.

Kaisa noukki nurmelta pari nahistunutta lehteä. Asuntoja erotti terrassin matkalta lauta-aita, sen jälkeen leveänä rehotava pensaikko, joka oli kipeästi leikkaamisen tarpeessa. Se toivottavasti tehtäisiin yhdessä muiden asukkaiden kanssa. Asunnon entinen omistaja oli puhunut pihatalkoista. Niiden aika olisi pian käsillä.

Vaivihkaa Kaisa kurkisti pensasaidan paljaiden oksien yli vasemmanpuoleisen naapurin pihalle. Terassilla oli puinen pöytä tuoleineen ja hupun alla ilmeisesti kookas kaasugrilli. Ei muita istutuksia kuin yhteen ruukkuun nuupahtanut viherkasvi, jonka lajista ei saanut enää selvää. Nurmikko oli siisti ja hoidettu, kauimmaisessa nurkassa kasvoi mahdollisesti juhannusruusu.

Nurmikkooan tutkaillen Kaisa vilkaisi toisella puolella olevan naapurin pihalle. Se oli vielä heikommassa kunnossa kuin mitä hänen pikku länttinsä oli ollut pari viikkoa sitten. Terassin virkaa toimitti muutama betonilaatta. Siinä kaikki.

Sen verran seinänaapureita oli vilaukselta näkynyt, että Kaisa tiesi asuvansa kahden poikamiehen välissä. ”Voita leivän molemmin puolin”, oli hänen paras ystävänsä Kati sanonut ja luvannut tulla lomansa alettua Helsingistä asti katsomaan millaista oli pikkupaikkakunnan miestarjonta. Kaisa oli vastannut, ettei sen vuoksi kannattanut pitää kiirettä. Pari kertaa hän oli käynyt latteiksi jääneillä treffeillä läheisessä Viiskalan kaupungissa, muutoin sillä saralla oli ollut hipihiljaista.

Niiden parin kuukauden aikana, jotka Kaisa oli rivitalossa ehtinyt asua, ei seinien takaa ollut kuulunut montakaan hisausta. Lähinnä vain parkkipaikalla olevat autot paljastivat, että naapuriasunnoissa ylipäättään oli elämää. Vuosittaista yhtiökokousta ei ollut vielä pidetty, muihin asukkaihin törmäsi lähinnä jätekatoksella.

Pienistä sammakoista hyräillen Kaisa tipautti puutarhakäsineet ja pihakengät ovenpieleen ja meni sisälle. Koti hohkasi puhtautta, sisustus oli minimalistinen ja rauhoittavan vaalea. Omassa pukeutumisessaan Kaisa suosi voimakkaita värejä, etenkin punaista, mutta kotona hän kaipasi selkeyttä ja eri sisustuselementtien niukkuutta. Koriste-esineitä oli esillä vain pari lahjaksi saatua, ja olohuoneen

seinälle oli ripustettu yksi kookas taulu, jonka Kaisa oli maalannut nuoruusvuosinaan, kun oli haaveillut taiteilijan urasta. Lattioilla olevat matot hän oli itse kutonut, toimihan hän työnsä ohella ohjaajana monitoimitalo Lemminkäisen Artesaanisalisissa, missä kuntalaisten käytössä oli useammat kangaspuut.

Paikkakunnalle muutettuaan Kaisa oli asunut aluksi vuokrahuoneistossa kerrostalossa. Hänellä ei ollut tarkoitus jäädä Lemmenlahdelle pitkäksi aikaa, mutta jo parin ensimmäisen kuukauden sisällä hän oli havainnut viihtyvänsä siellä niin hyvin, että alkoi etsiä itselleen kotia loppuelämäksi tai ainakin muutamaksi seuraavaksi vuodeksi.

Se ei käynyt käden käänteessä. Lemmenlahdella 80-luvun lopussa vallinnut hillitön rakennusbuumi oli hyytynyt pankkikriisiin ja lamaan, eikä sen uudempaa asuntokantaa ollut liiemmin tarjolla. Loppusyksystä Kaisa oli tutustunut hoivakodissa työskentelevään Annikaan, joka oli ostanut ihanan rintamamiestalon. Siitä Kaisa oli innostunut niin paljon, että hänen ehdoton vaatimuksensa oli oma piha. Kärppänä hän vahti kiinteistövälittäjien ilmoituksia kuukausien ajan, ennen kuin tärppäsi.

Hiisijärven tuntumasta, kävelymatkan päässä lähes kaikesta, oli tullut myyntiin suhteellisen uusi ja remonttivaapaa rivitalonpätkä.

Kaisa oli heti alkuun tehnyt vahvan ostotarjouksen. Koulusihteerin palkoilla se ei olisi ollut mahdollista, mutta vanhemmilta saadun pienen pesämunan ansiosta se onnistui.

Kaisa vilkaisi kelloa. Vasta yhdeksän perjantai-iltana, koko ihana keväinen viikonloppu edessä! Hän pöyhi olkapäille ulottuvia vaaleita hiuksiaan eteisen korkean peilin edessä, kaivoi käsilaukusta huulipunaa ja lisäsi sitä, muikesti suutaan, pyyhkäisi silmäluomelle tarttuneen ripsi-

värinokareen. Hän vaihtaisi vaatteet ja lähtisi vielä kävelylle, hakisi vaikka kioskilta jäätelön, jollei muuta syytä keksisi lähteä ihmisten ilmoille.

Tällaista on sinkkunaisen elämä, hän ajatteli, kun veti kenkiä jalkaan. Rauhallista, hiljaista. Yksinäistä.

Ei, vaan nimenomaan rauhallista, hän korjasi mielessään päättäväisenä. Ei riesana entisiä miesystäviä, eikä varsinkaan heidän aiempia kumppaneitaan.

2

Lemmenlahden ainoan rautakaupan pysäköintialue oli enemmän kuin puolillaan autoja jo aamukymmeneltä, kun Kaisa kurvasi paikalle punaisella menopelillään. Kevään ensimmäinen aidosti lämmin viikonloppu oli houkutellut paikalle muitakin istutuspuuhista innostuneita. Vieläköhän onnistun saamaan tähtisilmiä, Kaisa pohti huolestuneena ja vilkaisi peruutuspeilistä omiaan, sipaisi karanneen kulmakarvan takaisin ruotuun ennen kuin nousi autosta.

Rautakaupasta valui ihmisiä kantaen taimikasseja ja -laatikoita. Monella näytti olevan ostostensa joukossa tähtisilmä, kaunis päivänkakkaran tapainen kasvi, jonka terälehdet saattoivat olla valkoiset tai punaisen tai keltaisen sävyiset. Kauneinta kukassa oli sen symmetrinen keskiö, jossa oli kuin pieniä timantteja. Kaisa oli ihastunut kasviin pari vuotta aiemmin matkallaan Portugaliin, missä se oli suojaissassa paikassa kukkinut kookkaana pensaana keskellä talvea. Mikäpä sen sopivampi koristus Suomen epävakaiseen kesään?

Onneksi tähtisilmiä oli vielä jäljellä. Kaisa keräsi heti koriinsa kaksi punakukkaista taimea, valitsi niiden juurille riippuvaa sinistä lobeliaa ja pitkäksi venähtävää murattia, jonka oksat voisi kietoa ruukun ympärille. Kesän mittaan asetelmista tulisi kauniita.

Hän ei ollut kuitenkaan tullut ostamaan pelkästään

viherkasveja. Terassi oli kalustamaton, sinne tarvittiin vähintäänkin pöytä ja pari tuolia.

Puutarhaosastolla oli esillä useita ruokailuryhmiä. Kaisa tutki tarjontaa ja oli niin syventynyt lukemaan kovapuukaluston tuotetietoja, että hätkähti kun selän takaa kuului tuttuakin tutumpi ääni:

– Pihakalusteitako olet vailla?

Kaisa pyörähti ympäri valmiina hymyilemään Arille, joka toimi koulussa rehtorina ja oli samalla Kaisan esimies. Roteva tummahiuksinen mies oli pukeutunut vapaa-ajallaan rennosti puuvillahousuihin ja collegepaitaan, jonka hihansivussa Kaisa huomasi heti pienen tahran. Ari oli tietenkin ollut tekemässä halkoja. Miehellä oli metsää, ja hän hoiti sitä harventamalla, siinä sivussa hän ja pari naapuria saivat talven polttopuut.

Kaisa sipaisi vaistomaisesti hiuksiaan.

– Kyllä, terassilla on vasta kukkaruukkuja, eikä niiden päällä voi istua, kun ovat täynnä istutuksia.

– Tuoli on muutenkin mukavampi istumiseen, Ari totesi hyväntahtoisesti.

– Tietenkin. Mutta nämä kaikki myydään osina. Varmasti kilon pussi ruuveja ja muttereita ja käyttöohje, jonka mukaan jos tekee, jää puolet ruuveista ja muttereista yli. Taitaa olla parempi ostaa muovituolit ja pöytä, vaikken niistä niin välitä.

Hermostuksissaan Kaisa höpötti mitä sattui. Hän ei ollut täysin päässyt yli ihastuksestaan Aria kohtaan. Vielä talvella hän oli elätellyt toiveita heidän suhteensa, mutta lopulta hänen oli pakko hyväksyä, ettei Ari ollut kiinnostunut hänestä. Syytä siihen oli vaikea tietää, Ari oli ehkä haikkailut entisen naisystävänsä perään, olipa paikkakunnalle aluksi vain käymään tullut Sofiakin sekoittanut pakkaa. Joka tapauksessa Kaisa oli tullut siihen tulokseen, että oli parempi

olla sekaantumatta keneenkään samalla työpaikalla olevaan, kaikkein vähiten omaan esimieheen.

Arin näkeminen yllättäen vapaa-ajalla nosti hetkeksi pintaan vanhat, jo haudatut haaveet.

– Voinhan minä tulla kokoamaan kalusteesi, Ari tarjoutui. – Vaikka nyt saman tien, kun kerran olen käymässä kirkolla.

Ari viittasi Lemmenlahden kirkonkylään, missä kirkon ja koulun ja monitoimitalon lisäksi oli lukuisia pikkuliikkeitä, paikallislehden toimitus sekä elinvoimainen tori, jolle viisi kauppiasta ja kahvilanpitäjä olivat sitkeästi laittaneet myyntipöytänsä esiin myös talven pakkasilla ja pyryillä.

Kaisa mietti kumeisesti Arin tarjousta. Oliko keittiön kaapissa oleva kahvipaketti mennyt vanhaksi? Hän itse joi vain vihreää teetä tai korkeintaan yrttihauduketta. Entä oliko vielä jäljellä pikkuleipiä, jotka hän oli ostanut maaliskuussa kun hänen vanhempansa tulivat käymään? Kaisa vältteli kaikkea makeaa, rasvaista tai muutoin epäterveellistä, mutta nyt hän huomasi, että yllätysvieraita varten oli syytä pitää pakastimessa pari pullaa tai marjapiiraan puolikas.

– Sopiihan se, Kaisa sopersi. – Mutta siitä on sinulle vai-
vaa. Kyllä minä pärjään. Kiitos kovasti.

Ari näytti hämmentyneeltä eikä sanonut mitään. Kaisa hoksasi, ettei hänen vastauksestaan saanut selkoa. Edes hän itse ei osannut päättää, halusiko ja tarvitsiko hän Arin apuja vai ei.

– Ilmoittele jos muutat mielesi, Ari sanoi viimein.
– Sinulla on puhelinnumeroni. Äkkiä minä tänne ajelen. Nähdään viimeistään maanantaina. Hyvää viikonloppua!

Ari kääntyi mennäkseen, ja Kaisa puri huultaan. Ari piti häntä varmasti täysin höperönä. Oliko kahvin ja pullan puute edes pätevä syy torjua avuntarjous?

3

Kaisa antoi viimeisen pakkauksen pudota nurmikolle ja pyyhkäisi kostea otsaansa. Se oli ottanut kovemmalle kuin hän oli osannut odottaa, mutta pihakalustelaatikot ja taimikassit oli nyt raahattu autolta. Pakkausten avaamiseen tarvittiin sakset tai veitsi, sellainen löytyisi keittiöstä, hänen pitäisi vain kiertää talo ja mennä sisälle etuoven kautta.

Kulkiessaan betonilaattapihan ohi Kaisa huomasi, että huoneistosta oli tulossa ulos pelkkiin shortseihin pukeutunut mies. Nähdessään Kaisan mies kuitenkin perääntyi nopeasti ja palasi sisälle.

Moinen pakoiilu oli hämmentävää. Tuskin mies siksi oli palannut sisälle, ettei halunnut näyttäytyä puolipukeissa. Oliko naapuri mahdollisesti sitä mieltä, ettei hänen vaatimattoman pihansa ohi saanut kulkea? Kaisan mielestä oli kohtuutonta vaatia, että kookkaat ja painavat tavarat pitäisi kuljettaa sisätilojen kautta, kun parkkipaikalta oli paljon lyhyempi ja suurempi matka.

Sinänsä ihan hyvä ylläpitää etäisyyttä naapureihin, Kaisa ajatteli. Muutoin ovella olisi pian kolkuttelijoita riekaksi asti. Hän oli vasta muutama kuukausi aiemmin päässyt eroon yhdestä ahdistavasta naapurista, sen vuoksi hän oli päätenytkin muuttamaan kokonaan toiselle paikkakunnalle, Lemmenlahdelle. Vähempi välimatka olisi var-

masti riittänyt, mutta siinä tilanteessa hän oli ollut enemmän kuin kypsä ympäristönvaihdokselle.

Ja totisesti maisemat olivat nyt erilaiset. Helsingin Alppilassa sijaitsevan vuokrayksión sijasta hän asutti pankin ja itsensä omistamaa rivitalokaksiota Lemmenlahdella, ja muutos oli pelkästään parempaan suuntaan. Järvi oli lyhyen pyrähdysen päässä, eikä sieni- ja marjametsiinkään ollut pitkä matka. Lemmenlahdelta löytyi kaikki, mitä Kaisa saattoi kuvitella tarvitsevensa. Ainoa huono puoli oli, että hänen vanhempansa asuivat yhä Helsingissä, mutta kunhan he tulisivat taas käymään, Kaisa heittäisi ilmaan ajatuksen siitä, että hekin voisivat jättää ruuhka-Suomen katkut taakseen ja muuttaa Lemmenlahdelle sitten kun eläköityisivät.

Mitä enemmän Kaisa asiaa ajatteli, sen paremmalta se tuntui, ainakin hänen mielessään.

Sisälle päästyään Kaisa vaihtoi yllleen vanhemman vaatekerran, hieman nyppyyntyneet collegehousut ja pitkähihaisen paidan. Niiden kanssa ei kehdannut näyttäytyä kodin ulkopuolella, mutta puutarhakaluston kokoamiseen asu oli täydellinen, lahkeet ja hihat suojaisivat mahdollisilta kolhuilta. Kaisa keräsi voimia ja intoa käydä ruuvien ja muttereiden kimppuun juomalla jääkaapista lasillisen kotitekoista inkiväärivettä, hellepäivien helpotusta. Resepti oli yksinkertainen: muutama tuoreen inkiväärin palanen laitettiin kannulliseen vettä ja annettiin tekeytyä pari tuntia.

Laatikoiden raahaamisen jälkeen raikas janojuoma virkisti. Helteistä oli kyllä aikaista puhua, vaikka oltiin toukokuun puolivälissä. Lumet olivat sentään sulaneet vapuksi, mitä paikkakuntalaisten kertoman mukaan ei tapahtunut joka vuosi.

Keittiössä tuli äkkiä hämärää, ja Kaisa vilkaisi ikkunasta. Harmaa pilvenlonka oli peittänyt auringon. Pahviin

pakatut kalusteet olivat vailla suojaa, ja Kaisalle tuli kiire. Hän ryhtyi avaamaan pakkauksia, tahteli pahvit ja kantoi ne samantien autoon kartonkikeräykseen viemistä varten.

Nyt terassilla lojui sekalainen kokoelma puuhuonekalujen osia ja muutama tarvikepussi. Kaisa huokaisi ja alkoi tutkia varsin selkeältä vaikuttavaa käyttöohjetta. Tuolin istuin ja selkänoja oli yhdistetty valmiiksi, ainoastaan jalat ja käsinotat oli kiinnitettävä siihen. Tarvikepakkauksesta löytyi koloavain ja ruuvit olivat keskenään samanlaisia. Selvästi kalusteiden valmistaja oli suunnitellut kokoamisen poro-peukaloita ajatellen.

Puoli tuntia myöhemmin ensimmäinen tuoli nökötti terassilla, ja Kaisa uhkui ylpeyttä aikaansaannoksestaan. Tähän mitään miestä tarvita, hän onnitteli itseään. Kunhan kaikki olisi valmista, hän ottaisi valokuvan ja näyttäisi sitä Arille maanantaina.

Tuolien kokoaminen kävi suhteellisen vaivattomasti, mutta pöydän kanssa hankaluuksia tuotti osien suuri koko. Päätyihin kiinnitettävät jalat keikkuivat, eikä Kaisa saanut millään niiden väliin tulevia palkkeja kohdilleen. Turhautuneena hän suoristi selkänsä ja paiskasi hansikkaat maahan. Olisiko hänen sittenkin turvauduttava Arin apuun? Ei, hän ei juoksuttaisi miestä Lemmenlahden peräkylältä kaupunkiin vain muutaman ruuvin tähden.

Päätäväisestään hän kävi uudestaan pöydän kimppuun ja sai kun saikin jalat paikoilleen. Hän keikautti pöydän oikeinpäin, nosti tuolit sen ympärille ja istuutui.

– Aah, hän huokaisi ääneen, nojautui tyytyväisenä taaksepäin ja sulki silmänsä kohti aurinkoa, joka oli heltyntynyt jälleen paistamaan.

Betonilaattaterassin puolelta kuului äkäinen sihahdus. Kaisa hätkähti hämmentyneenä. Ei kai hän niin kovaa ääntä ollut pitänyt huokaistessaan tai edes kalusteita kootes-

saan, että naapuri voisi siitä närkeästyä hyssyttelemään. Kaisa hörästi korviaan. Aidan takaa kuului pulputusta ja pitkä nautinnollinen ähkäisy.

Naapuri oli sihauttanut auki oluen.

Sunnuntaiaamuna heti herättyään Kaisa veti ylleen aamutakin ja pujahti pihalle. Linnut olivat ylhäällä häntäkin varhaisemmin, sillä lähipihojen puissa oli täydessä vauhdissa moniääninen konsertti. Maasta nousi ihana kostean mulan tuoksu, ja Kaisa täytti sillä keuhkonsa. Oli niin erilaista nousta rivitalon aamuun pienen luontotilkun äärellä kuin kurkistaa ulos kerrostalon ikkunasta ja nähdä vastapäinen rakennus ja sen parvekkeilla lepattavat pyykit.

Kaisa tipautti vaaleanpunaiset pörrötohvelit ovenpieleen ja sujautti paljaat jalat pihakenkiin. Hän klompsuteli kunnostusta kaipaavan nurmikon poikki koivun luo, poimi oksan käteensä ja tutki sitä hartaasti. Ei vielääkään. Silmut pysyivät itsepintaisesti supussa, suomujen välistä ei pilkottanut pientäkään vihreää pilkahdusta. Oliko kevät tänä vuonna myöhässä?

– Huomenta!

Pensasaidan läpi kuuluva tervehdys sai Kaisan hypähtämään säikähdyksestä. Sydän pamppasi ja koivunoksa karkasi käsistä, kun hän huomasi vasemmanpuoleisen naapurin, josta oli aiemmin nähnyt vain pari nopeaa vilausta.

– Huomenta, Kaisa vastasi. – Minä tässä tutkin, näkykö kevään merkkejä.

– Tässä on yksi, mies sanoi ja osoitti painavaa taakkaansa.

Vasta nyt Kaisa huomasi, että mies kantoi nestekaasupulloa.

– Ajattelin avata grillikauden, mies jatkoi ja laski taakkansa maahan. – Viime vuonna laitoin ensimmäiset makkarat pääsiäisenä. Lapioin terassilta lunta sen verran, että pääsin sekaan. Minä olen muuten Hannu.

Kaisa esitteli itsensä ja tutkaili vaivihkaa naapuriaan. Hannulla oli harmaat hiukset, vai olivatko ne sittenkin vaaleat? Ikää oli vaikea arvioida, hän oli pirkä ja hoikka ja urheilullisen oloinen, silmäkulmia koristivat iloiset naururypyt.

Vasta nyt Kaisa tajusi olevansa yhä yövaatteissa, pupukuvioisen pyjaman lahkeet pilkottivat aamutakin helman alta. Miksi, oi miksi yövaatteisiin pitää tunkea kissimirrejä, nallekarhuja, koiranpentuja ja pupujusseja, Kaisa purnasi itsekseen. Aikuinen nainen ei välttämättä halunnut yöaikaan pukeutua asuihin, jotka kuviointinsa puolesta sopivat paremmin pikkutytylle.

– Tervetuloa taloyhtiöön, Hannu toivotti. – Huoma-sinkin, että Jenni ja Mikko saivat asunnolleen ostajan. Alkoi heillä olla ahdasta kasvavan vauvan kanssa.

– He muuttivat Viiskalaan, siellähän he ovat töissäkin, Kaisa tiesi valistaa asuntonsa edellisistä omistajista. – Täytyy varmaan mennä sisälle, alkaa jalkoja paleltaa.

– Älähän vilustuta itseäsi, Hannu sanoi ja tarttui kaasupullon kahvaan. – Näkemisiin!

Pikaisen suihkun jälkeen Kaisa laittoi itselleen aamiaista. Sunnuntai oli tervetullut välipäivä kaurapuurosta, ja hän hemmotteli itseään viipaleella paahdettua maalaisleipää, jonka päälle tuli kermajuustoa. Vielä pari rinkulaa punaisesta paprikasta ja silputtua tuoretta basilikaa, ja koristeellisen kaunis aamiaisleipä oli valmis. Kaisa kaatoi kannussa hautunutta vihreää teetä ohueen posliinikuppiin – sekin

sunnuntaiaamiaisille pyhitetty – ja kävi istumaan kasvot pihalle päin.

Kaksion kompaktin keittiön jatkeena oli ruokailutila, joka yhdeltä sivultaan avautui olohuoneeseen. Ikkunoita oli koko huoneiston leveydeltä pihan suuntaan, mikä takasi runsain mitoin luonnonvaloa. Lasikantinen ruokapöytä ja neljä kangaspäällysteistä tuolia oli hankittu edelliseen asuntoon, ja ne sopivat mainiosti nykyiseenkin. Tuoleihin hän oli ommellut irtopäälliset. Eipä silti, vieraita kävi harvoin, ja itse hän useimmiten onnistui olemaan sotkematta.

Oikeastaan, kun tarkemmin ajatteli, hän eli turhankin varovaisesti. Ei hänen jalkojaan ollut aamulla paellut, aivan hyvin hän olisi voinut vaihtaa mukavan naapurin kanssa useamman sanasen. Sillä tavallahan ihmisiin tutustuttiin, ei luikkimalla paikalta heti kun kohteliaisuuden puitteissa oli mahdollista.

Kaisan pitäisi oppia ottamaan riskejä. Siitä oli Timokin, ex-poikaystävä valitellut. Että Kaisa kulki kuin juna omia uriaan, eikä poikennut niistä kuin pakon edessä.

Muutto Lemmenlahdelle oli seurausta sellaisesta.

Kaisan ja Timon lyhyeksi jäänyt suhde oli päättynyt vajaa vuosi aiemmin, yhtä nopeasti kuin se oli alkanutkin. Timo ei ollut tehnyt selkoa syystä, mutta eräänä päivänä Kaisa oli käsittänyt mistä oli kyse, kun oli nähnyt Timon toisen naisen seurassa. Yllättävää oli ollut se, että kyseessä oli miehen aiempi naisystävä Marika, joka Timon kertoman mukaan oli sairaalloisen mustasukkainen. Nähtävästi pariskunta oli palannut yhteen.

Kaisan yhä seurustellessa Timon kanssa postiluukusta oli tipahdellut useita uhkaavan tuntuista viestejä, joiden hän epäili olevan peräisin Marikalta. Viesteissä Kaisaa nimiteltiin muun muassa vaaleaksi vampyyriksi, joka söi toisille naisille kuuluvia miehiä alku-, pää- ja jälkiruokaiksi.

Minkä sille mahtoi, jos hiukset olivat luonnostaan vaaleat?

Pian Kaisalle selvisi, että Marika asui samassa taloyhtiössä, mutta eri rapussa.

Viestitulva ei päättynyt, vaikka Kaisa lakkasi tapailemasta Timoa. Oli kuin lappusten lähettäjä olisi halunnut varmistaa, ettei Kaisa olisi enää koskaan tekemisissä yhdenkään miehen kanssa. Näkymätöntä vihollista vastaan oli vaikea taistella, ja lopulta viestien sävy kävi niin ahdistavaksi, että Kaisa päätti karistaa pääkaupungin tomut korkokengistään. Täysin satumalta, serkkunsa Petterin kautta, hän kuuli Lemmenlahdella avautuneesta koulusihteerin paikasta, haki sitä ja yllätyksekseen – ja hieman myös kauhistukseksi – sai sen.

Viihdyn täällä, Kaisa ajatteli, siemaisi posliinikupin tyhjäksi ja kaatoi kannusta täydennystä. Lemmenlahti oli rauhallinen keidas hektisessä maailmassa. Aika tuntui pysähtyneen, he elivät kuin *Päiväni murmelina* -elokuvassa, jossa samat asiat toistuivat päivästä toiseen samanlaisina.

Ehkä siksi koivussa ei vielä näy hiirenkorvia, Kaisa hätkähti ja naurahti sitten. Kyllä aika kulki eteenpäin. Hän näki itsensä kymmenen tai kahdenkymmenen vuoden kuluttua juomassa aamuteetä yksinänsä samasta hauraasta posliinikupista, hiukset harmaina ja silmäkulmat harakanvarpailla.

Jostain syystä mielikuva sai olon lievästi alakuloiseksi.

Vesi lorisi iloisesti kastelukannun nokasta ja katosi janoisen mullan sekaan. Kaisa tuuppasi etusormensa seuraavaan ruukkuun, tähtisilmiä ja lobelioita sisältävään istutukseen, ja totesi senkin kaipaavan kastelua. Sunnuntaiaamun raiakas viileys oli päivän mittaan kehittynyt paljaita sääriä ja käsivarsia helliväksi lämmöksi, pitkät housut olivat vaihtuneet hameeseen ja neuletakki oli saanut kyytiä. Vielä oli aikaista puhua helteestä, mutta näytti hyvinkin siltä, että viimeiset kouluviikot vietettäisiin auringonpaisteisissa tunnelmissa.

Kaisa kävi läpi loputkin ruukut ja istahti tuolille, jonka oli edellisenä päivänä onnistuneesti koonnut. Hän ojensi säärensä suoriksi, nosti kasvonsa kohti aurinkoa ja sulki silmänsä nauttiakseen päivän D-vitamiiniannoksen. Ihanaa!

Sieraimiin kiemurteli houkutteleva tuoksu. Kaisa nosti nenäänsä ja nuuhkaisi syvään. Aamulla esittäytyneen Hannun puolelta kuului kolahduksia ja hyväntuulista hyräilyä. Vastahakoisesti Kaisa avasi silmänsä ja käänsi päätään. Aidan takaa kohosi vieno savuvana, mistä saattoi päätellä, että naapuri oli tehnyt kuten oli sanonut ja avannut grillikauden.

Vesi herahti Kaisan kielelle. Aamiaisesta oli aikaa, eikä hän ollut ennättänyt vielä edes miettiä päiväruokaa. Jää-

kaapissa odotti valmiiksi tehty salaatti ja paketti broileripihvejä, jotka oli tarkoitus pyöräyttää pannulla nälän tullen.

Naapurista kantautuva tuoksu tuli selvästi perinteisestä grillimakkarasta. Kaisa oli kuulevinaan, miten rasva tirsкуi kaasugrillin kuumille kiville ja päästi herkullisen sihahduksen. Hän nielaisi lujaa.

Pitäisikö kerrankin olla piittaamatta epäterveellisistä rasvoista ja herkutella järvenrannalla toimivan Aallotkahvilan tarjonnalla? Elias, kahvilan omistaja, loimutti sunnuntaisin lohta nuotiolla ja kuulemma myös paistoi hiukopala ulkoilijoille. Kaisa voisi poiketa siellä kävelylenkin varrella, samalla tulisi kuitattua makkarasta saadut kalorit, tai ainakin osa niistä.

Rivitaloasumisella oli haittapuolia, joita Kaisa ei ollut tiedostanut ennen kuin nyt. He asuivat tiiviisti niin näkö-, kuulo- kuin hajuetäisyydellä. Jos naapuri laittaisi ahkerasti ulkona ruokaa läpi kesän, syksyn tullen Kaisan hoikka olemus olisi historiaa.

Terassien väliseltä lauta-aidalta kuului kolketta. Hannu koputti aitaan ja kurkisti sen yli.

– Täällä olisi makkaraa, jos maistuu, mies kutsui.

– Kiitos, mutta olin juuri lähdössä ulos, Kaisa sepitti ja nieleskeli suutaan kuivaksi. Kevään ensimmäinen grillatun makkarän käry sai aikaan erikoisen hurmostilan.

– Harmi, nämä jäävät sitten yli. Yliarvioin oman ruokahaluni. Näköjään maha tulee puoliksi kylläiseksi jo grillatessa.

– No jos sinulla on niitä liikaa, niin voinhan minä siten... Kaisa sanoi ja nousi tuoliltaan. – Minulla olisi salaattia valmiina, maistuuuko?

– Ilman muuta, Hannu sanoi. – Pidetään nyyttärit.

Kaisa noukki jääkaapista salaattikulhon ja itse tekemänsä maukkaan kastikkeen, johon tuli appelsiinimehua, hunajaa, sinappia, valkosipulia ja rypsiöljyä. Se oli käymässä vähiin,